

LÁZÁR BENCE ANDRÁS (1989) Szeged

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Játéknak, hogy ezt nevezni

Nincs is könnyebb, mint elmondani
neked. Hiszen jól tudod: minek nem,
minek neveztelek.

De ha elmondám most és tényleg:
utoljára.

Miről nem beszéltem neked,
abban a késő délutánban.

Hogy mi lehetnék, hogy épp
mi nem neked.

Hogy ijedt hajnal a kikötőben.
Hogy katamarán az elmenőben.
Hogy kevés beszéd a monológban.
Hogy fehér papír a borítékban.
Hogy egy kavics, hogy majd belelépsz.
Hogy vérző talppal hogyan élsz.

Nincs is könnyebb, mint elmondani
neked. Hiszen jól tudod: minek nem,
minek neveztelek.

De ebben így most semmi sincsen.
El kell téged, messze, vinni innen.
Azt mondani: szerethetlek, hogy
mi lenni most éppen neked.

Hogy késő este vízbe fúlva.
Hogy katamaránon a néhány kurva.
Hogy kavicsmező vérző talppal.
Hogy sok beszéd a dialógban.
Hogy öreg fák a papírlapban.

Hogy mi nem lenni éppen neked.

Hogy játéknak, hogy ezt nevezni.
Hogy aztán majd elfeledni.
De lehetsz kavics, akár én is az.
Hisz a kikötőben most ők,
azt hiszem, mind alszanak.

Magnóliáid

Ideje túlélni önmagam.

Ahogy egy kisváros földekkkel szabdalt
zsákutcáiban ipari naplementét,
jelzőlámpák nélkül.

Ahogy egy képzelt kert tövében alvó
magnóliákat, a tavasz hiányában.

Vagy egészen a kezdetektől: végtelen imákat
idegen nyelven lerombolt apácarácsok mögött,
ahol a szótárakat mind ellopták.

De mindezt így egyben.

Egészen természetesen:
miattad.

Hiszen ideje túlélni téged is.

Egészen a végétől.

Ahogy keresztbe hasadt napfelkeltét egy ágyban,
ahol nem lehetek kreol bőröd formált visszfénye.

Ahogy egy képzelt terasz kihűlt testmelegében
melled és öled hajlításait, ahol apránként belevesznek
mozdulataim.

Ahogy végtelen imákat érted egy nyelven, amit nem
beszélnek sem a franciák, sem az angolok, se délen a portugál.

De mindezt így külön.

Egészen idegenül: miattam.

Hiszen ideje túlélni magunkat.

Mint növekvő nappalokat az idő múlásával.

Mint tavasszal nyíló magnóliáid a tél hétköznapjaiban.

Mint újra épített katedrálisokat apácarácsok nélkül.

De most inkább az leszek, aki délutánt képez
kemény napsütéssel egy kert tövében, ahol
te vagy az első hajtás, és én vagyok az utolsó, elhulló levél.
Testet, benne szövetet, sejtet, amiben te vagy az örök mozgás,
és én vagyok a fehérjék keresztükötése.
Nyelvet, amiben te vagy a mondatok ritmusa,
és én vagyok a bekezdések vége.

Magnóliáid, ahogy majd virágoznak az éjszaka.

De így egyben, végtelen harmóniában

imádkozni most elfogynak a szavak.

És a katedrálisokban, azt hiszem,

harangoznak.

Egészen természetesen:

miattunk.